

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobkyně: **M. K.**
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské náměstí 15, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, čj. MV-165175-4/SO/sen-2014,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti v záhlaví citovanému rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 21. 7. 2014, č. j. OAM-4428-40/DP-2013, na jehož základě byla podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání ve smyslu § 45 zákona o pobytu cizinců.

Povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobkyni uděleno s poukazem na skutečnost, že žalobkyně nedoložila na základě výzvy k odstranění vad podání podklady potřebné pro rozhodnutí o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. S tímto posouzením ze strany ministerstva vnitra se ztotožnila i žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí, když rovněž dospěla k závěru, že žalobkyně k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání ve smyslu § 45 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (ani přes výzvu ministerstvu vnitra k odstranění vad žádosti) nepřiložila platné povolení k zaměstnání, coby podstatnou náležitost podané žádosti.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil.
3. Žalobkyně předně uvádí, že považuje za nepřípustné, aby ministerstvo vnitra po ní požadovalo doložení nového povolení k zaměstnání, když žádost žalobkyně o povolení dlouhodobého pobytu byla podána 9 měsíců před vypršením platnosti původního povolení k zaměstnání. Dle žalobkyně pak tuto situaci způsobily zcela nepřijatelné průtahy ministerstva vnitra, neboť to, pokud by rozhodlo při zachování zákonných lhůt, mělo rozhodnout již před vypršením platnosti povolení k zaměstnání. Ministerstvu vnitra ovšem trvalo téměř 18 měsíců, než o žádosti rozhodlo, což žalobkyně považuje za nepřijatelné, aby takový postup byl kladen jí k tíži.
4. Dále pak žalobkyně uvádí, že rozhodnutí ministerstva vnitra je vadné, neboť žalobkyně sice nedoložila nové povolení k zaměstnání, to však bylo způsobeno průtahy na straně úřadu práce, přičemž ministerstvo vnitra nakonec nevyhovělo žádostem žalobkyně o prodloužení lhůt a její žádost o povolení k dlouhodobému pobytu zamítlo. Navíc se tímto způsobem žalobkyně dostává do paradoxní situace, kdy úřad práce podmiňuje vydání povolení k zaměstnání existencí platného povolení k dlouhodobému pobytu na straně jedné a ministerstvo vnitra podmiňuje vydání povolení k dlouhodobému pobytu existencí platného povolení k zaměstnání na straně druhé.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odmítá žalobní námitky, které jsou shodné s odvolacími námitkami. Nadto žalovaná doplňuje, že průtahy v řízení před ministerstvem vnitra nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí. Dále žalovaná poukazuje na skutečnost, že ministerstvo vnitra v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu rozhodovalo za skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.

IV. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ministerstva vnitra), včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
7. Podstatu nyní projednávané věci tvoří námitka žalobkyně, že zamítnutí její žádosti o povolení dlouhodobého pobytu ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo způsobeno nečinností ministerstva vnitra, neboť o ní bylo rozhodováno téměř 18 měsíců poté, ačkoliv samotná žádost byla podána v době trvání platnosti pracovního povolení.
8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 29. 1. 2013 žádost o povolení dlouhodobého pobytu ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 11. 3. 2013 ministerstvo vnitra jednak ve smyslu § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), vyzvalo žalobkyni k odstranění vad její žádosti (č. j.

OAM-4428-4/DP-2013, neboť neobsahovala fotografii a povolení zaměstnání, jakožto povinné náležitosti žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 45 odst. 6 písm. d) a f) zákona o pobytu cizinců, jednak usnesením z téhož dne, č. j. OAM-4428-5/DP-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušilo řízení o žalobkyní podané žádosti, a to na dobu stanovenou v citované výzvě k odstranění vad. Dne 18. 4. 2013 požádal zmocněný zástupce žalobkyně (O. P.) ve smyslu § 39 odst. 2 správního řádu o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, na základě čehož ministerstvo vnitra vydalo dne 22. 4. 2013 usnesení č. j. OAM-4428-7/DP-2013, kterým prodloužilo lhůtu k odstranění vad žádosti žalobkyně o 20 dnů od doručení usnesení. Dne 25. 4. 2013 byla ministerstvu vnitra doručena fotografie žalobkyně ve smyslu § 45 odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Dne 21. 5. 2013 bylo ministerstvu vnitra doručeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu, kterým bylo žalobkyni povoleno zaměstnání ode dne 29. 4. 2013 do 15. 10. 2013 u zaměstnavatele - společnosti TURCANU s. r. o. Dne 25. 7. 2013 předvolalo ministerstvo vnitra žalobkyni k výsledku na den 11. 10. 2013. V rámci výsledku uvedla žalobkyně na dotaz ministerstva vnitra, zda má prodloužené povolení k zaměstnání, že „*zaměstnavatel ho má již vystavené*“. Ministerstvo vnitra dne 16. 10. 2013 opětovně vyzvalo žalobkyni k odstranění vad podání ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, neboť dne 15. 10. 2013 skončila platnost jejího povolení k zaměstnání. Na základě žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad podání žalobkyně ze dne 8. 11. 2013 a ze dne 4. 12. 2013 ministerstvo vnitra postupně prodloužilo lhůtu k odstranění vad podání až do 31. 1. 2014. Dne 31. 1. 2014 obdrželo ministerstvo vnitra žádost žalobkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad podání, kterou ovšem ministerstvo vnitra dne 31. 3. 2014 (usnesení č. j. OAM-4428-35/DP-2013) odmítlo s odůvodněním, že žalobkyni byl poskytnut dostatečný čas k odstranění vad podání. Tentýž den pak ministerstvo vnitra adresovalo žalobkyni vyrozumění o pokračování v řízení ode dne 1. 2. 2014. Následně ministerstvo vnitra dne 21. 7. 2014 vydalo výše citované rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.

9. Krajský soud na základě výše popsaného skutkového stavu neshledal, že by postup správních orgánů vykazoval takové vady, aby způsobily nezákonnost rozhodnutí ministerstva vnitra a napadeného rozhodnutí žalované. Jednotlivé úkony ministerstva vnitra byly činěny v přiměřených lhůtách, přičemž je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalobkyní tvrzená délka správního řízení (trvající cca 18 měsíců), byla značně prodloužována procesním jednáním žalobkyně (jejího zmocněného zástupce), spočívajícím v opakovaných žádostech o prodloužení lhůty k odstranění vad podané žádosti, což v celém svém souhrnu prodloužilo délku trvání správního řízení o více než 4 měsíce. Dále je nutno přihlídnout ke skutečnosti vyplývající ze správního spisu, že žalobkyně podala žádost o povolení k zaměstnání v době (konkrétně 27. 2. 2013), kdy již byla na ministerstvu vnitra podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (29. 1. 2013). Z uvedeného vyplývá, že v době podání žádosti, ani v době, kdy ministerstvo vnitra poprvé vyzývalo žalobkyni k odstranění vad její žádosti (tj. dne 11. 3. 2013), samotné rozhodnutí o povolení k zaměstnání žalobkyni nebylo ještě vůbec vydáno. Nadto je třeba zdůraznit, jak vyplývá z rozhodnutí ministerstva vnitra, že žalobkyně měla předchozí dlouhodobý pobyt povolený za účelem podnikání „*výkonný manažer – účast v právnické osobě*“. Lze tak předpokládat, že v době podání své žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání žalobkyně nesplňovala veškeré podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu, jak nesprávně namítá žalobkyně v žalobě. Současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že povolení k zaměstnání bylo žalobkyni uděleno dne 29. 4. 2013, tedy 3 měsíce po zahájení řízení o její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž toto povolení jí bylo vydáno pouze na dobu 6 měsíců, a to do 15. 10. 2013.
10. Přestože v souvislosti s namítanou nečinností a průtahy v postupu ministerstva vnitra nelze ponechat bez kritické výtky skutečnost, že den výsledku žalobkyně následoval až po uplynutí více než 2 měsíců od doby jejího předvolání ministerstvem vnitra, v kontextu skutkových okolností

yní projednávané věci nelze tento nedostatek považovat za natolik zásadní, že by na jeho základě měla být zpochybněna zákonnost samotného rozhodnutí. I kdyby totiž ministerstvo vnitra předvolalo žalobkyni k výsledku dříve, nelze nijak předem předvídat či přímo garantovat, že by rozhodnutí ministerstva vnitra bylo vydáno v době před uplynutím platnosti povolení žalobkyně k zaměstnání, nehledě na skutečnost, že existence tohoto pracovního povolení, jehož platnost by vypršela bezprostředně po nabytí právní moci takového rozhodnutí o povolení dlouhodobého pobytu, nebyla od samého počátku žalobkyní prokázána. Tato skutečnost dle krajského soudu přinejmenším oslabuje nárok žalobkyně na vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Povolení k zaměstnání totiž představuje povinně k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání předkládaný doklad právě za účelem prokázání skutečnosti, že žadatel o takové povolení bude alespoň po převážnou část trvání povolení k dlouhodobému pobytu mít oprávnění plnit účel dlouhodobého pobytu. Opačný výklad by totiž znamenal, že ministerstvo vnitra se může při rozhodování o žádostech o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání spokojit s jakýmsi příslibem či deklarací, že ačkoliv žadatel nemá povolení k zaměstnání ve smyslu § 89 a násl. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož existence představuje zároveň jediný způsob, jak může cizinec, který není občanem Evropské unie vykonávat na území České republiky zaměstnání, si toto povolení do budoucna opatřit tak, aby dostal své povinnosti plnit účel povolení k dlouhodobému pobytu, jak vyplývá ze zákona o pobytu cizinců. Za takové situace by však podmínka prokázání existence povolení k zaměstnání v § 45 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců ztrácela význam. Takový výklad dle krajského soudu není možný, neboť zákonodárce zjevně projevil vůli vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání existencí povolení k zaměstnání podmínit.

11. Krajský soud dále uvádí, že ani argumentace žalobkyně paradoxní situací, kdy ministerstvo vnitra podmiňuje vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání existencí povolení k zaměstnání ze strany příslušného úřadu práce (a *vice versa*) nemůže obstát, neboť se toto tvrzení nezakládá na pravdě. Zatímco totiž § 45 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců zcela jednoznačně pojímá povolení k zaměstnání jako povinný doklad potřebný k vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, pro vydání povolení k zaměstnání či prodloužení existence povolení k dlouhodobému pobytu nezbytná není, jak vyplývá z § 91 a násl. zákona o zaměstnanosti. Naráží-li snad žalobkyně na § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, toto ustanovení stanovuje pouze podmínky pro to, aby mohl být cizinec zaměstnán, nikoliv pro vydání povolení k zaměstnání. Naopak z tohoto ustanovení vyplývá, že povolení k zaměstnání a povolení k pobytu na území České republiky tvoří dvě samostatné kumulativní podmínky pro to, aby cizinec mohl být zaměstnáván na území České republiky.
12. Závěrem krajský soud podotýká, že vzhledem k tomu, že žalobkyně neodstranila ve stanovené lhůtě vady podání, mělo by správně ministerstvo vnitra v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žalobkyně zastavit. K tomuto způsobu vyřízení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu se totiž vyjádřil již i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, uvedl, že „*v kontextu shora uvedeného shledal též nesprávným závěr krajského soudu, že zákon o pobytu cizinců obsahuje pro danou situaci vlastní speciální právní úpravu v § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 tohoto zákona. Jak již bylo konstatováno, správní orgán I. stupně se v daném případě nemohl zabývat, ať už formálně či materiálně, podklady k předmětné žádosti žalobce, neboť tyto nebyly vůbec předloženy. Za této situace tudíž nemohl meritorně posuzovat skutečnosti, zda žádost z obsahového hlediska splňuje zákonem požadované předpoklady a případně ji zamítnout ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Aplikace tohoto ustanovení by totiž byla na místě až v případě, když by žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil určité doklady, jimiž by podle svého přesvědčení prokazoval skutečnosti, k jejichž doložení byl vyzván, avšak správní orgán I. stupně by následně vyhodnotil, že tyto doklady nesplňují podmínky pro vyhovění předmětné žádosti.*“ Ačkoliv tedy mohlo ministerstvo vnitra řízení o žádosti žalobkyně zastavit, protože neodstranila včas vady podání ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c)

správního řádu, rozhodlo se posoudit žádost žalobkyně věcně. Vzalo tak žalobkyní doložené povolení k zaměstnání v potaz jako doklad, který je součástí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ačkoliv v době rozhodnutí již platnost povolení vypršela, a shledalo, že tento doklad nesplňuje podmínky pro vyhovění předmětné žádosti, a proto v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu žádost žalobkyně zamítlo.

V. Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
14. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. června 2019

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu